A°. 1847. N°. 99.

ARNHEMSCHE COURANT.

De prijs dezer Courant, die geregeld *vijfmaal* 's weeks wordt uitgegeven, en wel op *Dingsdag*, *Woensdag*, *Donderdag*, *Zaturdag* en *Zondag*, is *f* 5 in de drie maanden.

DONDERDAG 20 MEI.

De prijs der Advertentiën is, van een tot vijf regels, *f* 1.00, en voor elken regel daarboven 20 centen, behalve 35 centen zegelregt, voor elke plaatsing.

Ontwerp van strafwetboek.
VI.

LASTER EN HOON TEGEN OPENBARE MAGTEN EN AMBTENAREN IN DE UITOEFENING HUNNER FUNCTIËN.

Het bewijs der waarheid eener beschuldiging mag niet anders geleverd worden, dan door regterlijke gewijsden of authentieke acten. Het zal dus meestal onmogelijk zijn de fouten van openbare magten of ambtenaren aan den dag te brengen. Al had men de hand vol van andere bewijzen, — het zal hem, die met de openbaarmaking eenen burgerpligt denkt te vervullen, niet baten; als lasteraar zal hij in zijne vrijheid en zijne bezittingen gestraft worden. Zelfs nog meer: wanneer hij een regterlijk gewijsde of eene authentieke acte mogt bezitten, waaruit van het misdrijf des ambtenaars, van de onregtmatige handeling der openbare magt mogt blijken, zal hij toch gestraft worden, zoodra men denkt, dat hij het oogmerk had te beleedigen. Wordt deze bepaling wet, zoo zal men bij elke vervolging der drukpers — want op deze had de minister vooral het oog — het openbaar ministerie hooren beweren, dat er oogmerk was om te beleedigen, waartoe anders zal de burger zich met de handelingen der openbare magten of ambtenaren bemoeijen? Kon hij dit niet aan de waakzaamheid der justitie overlaten?

Het ontwerp gaat nog verder; het poogt alle vertrouwen van menschen op menschen uit de maatschappij te verbannen. Men wordt niet enkel gestraft, wanneer men die openbare magten of ambtenaren in het *openbaar* van eenig misdrijf of van eenige feit beschuldigt, maar ook, wanneer men dit niet in het openbaar, maar in een bijzonder gezelschap, in den schoot van zijn huisgezin, ten aanhoore van meerderen, van twee of drie vertrouwde vrienden of huisgenooten, doet. De vriend zal den vriend, de broeder den broeder, de vader zijne kinderen niet meer durven vertrouwen; wat men in gulheid des harten als zijne meening geopenbaard heeft, zal een verrader, misschien een bezoldigd spion, die zich onder het mom der vriendschap in ons midden gedrongen heeft, den minister gaan openbaren: men zal een stelsel van verklikking, eene geheime inquisitie organiseren, ten einde hen, voor welke de ministers vreezen en die zij wenschen te treffen, eenigen tijd achter de traliën der gevangenis onschadelijk te maken. Wij hopen, dat de minister zelf niet ingezien heeft, waarheen zijn stelsel leidt; hij verdiende anders voor altijd door elk regtschapen mensch met afschuw gemeden te worden, die zoo iets in de negentiende eeuw aan Nederland, eens het land der vrijheid, durfde voorstellen. Overal elders vordert men tot het misdrijf, dat de laster en de hoon tegen openbare magten en ambtenaren in het *openbaar* geschied zij; zelfs in junij 1830 dacht de heer VAN MAANEN aan geen anderen laster, dan die in het openbaar geschied was; dit had hij althans van zijne oud-Hollandsche gevoelens overgehouden, dat hij den drempel van het bijzonder huis niet binnentrad om er de gesprekken van vrienden of huisgenooten te beluisteren, maar alleen, wat *openbaar* geschied was, strafte: hij kende zijnen TACITUS te goed, om een bestuur van TIBERIUS te willen invoeren.

De minister, in plaats van een algemeen wetboek van lijfstraffelijk regt te maken, gelijk de grondwet beveelt, heeft goed gevonden, nevens het wetboek de bijzondere wetten in stand te houden; intusschen handelt de titel van laster en hoon over hetzelfde onderwerp als de wet van 16 mei 1829: blijft het nu aan de keus van het publiek ministerie overgelaten die wet in te roepen, welke den minister het meest bevalt, of heeft het wetboek die wet afgeschaft? De memorie van toelichting zwijgt.

Nog in een zeer belangrijk punt toont de heer DE JONGE, hoe veel despotischer zijn hem beheerscht dan den heer VAN MAANEN. Met duidelijke woorden lezen wij in de wet van 1829, dat hare bepalingen »het *regt*, om over de handelingen »der openbare magten zijne gedachten te »kunnen uiten en die te beoordeelen, »geenszins kunnen krenken." Het was een voortreffelijk beginsel, dat men zelfs in tijden van onrust en spanning, niet waagde op te heffen. Men vertrouwt nu op den gedweeën Nederlandschen zin om ons ook dát te ontnemen. Van dat geheele regt wordt in den ganschen titel geen enkel woord gesproken; men heeft het stil in het voorbijgaan opgeheven. Of zal men zich misschien voor het gemis van dien belangrijken waarborg schadeloos gesteld vinden door de woorden, dat »het oogmerk om te beleedigen »geacht wordt niet te bestaan, indien »*regtmatige of geoorloofde inzigten* tot de »daad, welke anders laster of hoon zou »geweest zijn, billijken grond en aan»leiding hebben gegeven." Zwakke waarborg, inderdaad, welken zoo onbepaalde en algemeene uitdrukkingen ons bieden. Men had ze veilig kunnen weglaten, want deze alleen bieden weinig hulp tegen verdrukking van het vrije woord. Nergens zullen de ministers, als het er op aan komt, die regtmatige en geöorloofde inzigten vinden.

Hetgeen de heer VAN MAANEN in het heetste van zijnen strijd tegen de Belgische oppositie aan de drukpers niet meende te mogen ontnemen, dit poogt de heer DE JONGE in 1847 aan de eens zoo hoog geroemde rustige Noord-Nederlanders te onthouden. Wij weten sedert lang, dat men ons voor het genot der staatkundige regten, welke men aan België schenken wilde, en bij eene bekende proclamatie uitdrukkelijk toezegde, niet goed genoeg acht; wij hebben dit later duidelijk vernomen uit de beruchte verklaring, door den heer DE JONGE in 1845 aan de Kamer voorgelezen; maar wij hebben nimmer gedacht, dat men ons ook de regten, welke wij bezitten, zoude trachten te ontnemen. Bij den heer DE JONGE en zijnen voorganger VAN HALL vergeleken, wordt — *mirabile dictu* — de heer VAN MAANEN bijna een »heethoofdige liberaal."

Buitenlandsche berigten.

GRIEKENLAND.

Athene, 1 mei. De Grieksche Kamers van Vertegenwoordigers zijn ontbonden. De bewoners der hoofdstad namen deze gebeurtenis zeer goed op. Weinige uren daarna deed het ministerie eene proclamatie aan het volk, waarin de redenen uiteengezet werden, welke tot dezen constitutionelen stap aanleiding hadden gegeven. Nieuwe verkiezingen werden terstond door het geheele land voorbereid.

— Onze aangelegenheden met de Porte hebben nog altijd geene gunstige wending genomen. Integendeel gaat de Porte, aangespoord door de vijanden van Griekenland, voort op den weg, die geopend is met de afbreking van alle diplomatisch verkeer. De Turksche regering is nu voornemens de functiën van alle Grieksche consuls in het geheele Turksche rijk op te heffen, de Grieksche vlag niet meer te erkennen, de Grieksche kustscheepvaart als ook alle in-, uit- en invoer van koopwaren te verbieden. De Fransche stoomboot, welke ons deze tijdingen bragt, keerde terstond naar Konstantinopel terug.

De Engelsche schepen liggen rustig in de haven. Betaald hebben wij nog niet. *Kalergis* woont nog

in Zante en correspondeert ijverig met *Lodewijk Bonaparte*, die, volgens het gerucht, reeds in Corfu moet aangekomen zijn. (*A. A. Z.*)

ITALIE.

Rome, *8 mei*. (*Uit een' bijzonderen brief.*) Als tegenhanger tegen de beruchte ordonnantiën van *Karel X*, die in Frankrijk eene omwenteling hebben verwekt, die drie dagen lang het bloed in Parijs heeft doen stroomen, en op den val van het regerend stamhuis is uitgeloopen, heeft thans alhier eene eenvoudige circulaire van *Pius IX*, van hoogstens een twintigtal regels, de meest gewenschte omwenteling in de kerkelijke staten volbragt.

Pius heeft, geheel uit eigen beweging, zonder dat men dezelve van hem vroeg of met het gebulder van het geschut afperste, eene staatsregeling aan zijn volk geschonken. Bij de circulaire, die deze staatsregeling invoert, benoemt *Pius IX* leeken vertegenwoordigers voor iedere provincie van zijne kerkelijke staten, die tot dusverre naar het enkele welbehagen der kardinalen geregeerd werden. Om tot het uitvaardigen van deze circulaire te geraken, heeft hij zwaar te worstelen gehad tegen de kardinalen, die dezelve moesten onderteekenen; slechts 4 daarvan waren op zijne zijde en deze maakten de meerderheid niet uit. Om nu de teekeningen der opposanten te bekomen, is hij begonnen met hen afzonderlijk, het eerst den zwakste en zoo altijd den zwakste van de nog overblijvenden, te doen overvallen en overrompelen, en alzoo van ieder afzonderlijk en op vertoon der reeds gestelde onderteekeningen, de handtekening te verkrijgen, die ieder in rade, en door zijne partij gesterkt, geweigerd zou hebben; den eerste onder anderen heeft hij doen overvallen, toen hij op het punt stond van in zijn bed te stappen, en de vaak, die hem overmeesterde, hem alle lange beredenering zeer zuur deed vallen. Op deze wijze nu heeft hij al de hem benoodigde onderteekeningen bekomen; maar, is de worsteling in het geheim en in doodsche stilte gehouden, de zegepraal is des te openlijker en schitterender geweest.

Den 22sten april, omstreeks 4 ure, werd de circulaire aangeplakt en weldra werd er van niets anders gesproken. De verrukte Romeinen deden de lucht van hunne vivat-kreten weergalmen, en des avonds begaf zich geheel de jongelingschap, ook van de aanzienlijkste huizen, allen van fakkels voorzien, met een verkozen kommandant aan het hoofd, in statelijken optogt naar het plein van het Quirinaal, om den Heiligen Vader hunne dankbare hulde te gaan brengen. Overal, waar de optogt voorbijkomt, ziet men de vensters verlicht en met toeschouwers overkropt. De dames zelve wuiven met doeken of vaandeltjes, met het opschrift; *Leve Pius IX!* Hetgeen vooral een zonderling effect maakte, was, dat men die algemeene illuminatie achtervolgens en van lieverlede zag plaats grijpen, en de nadering van den optogt steeds een vijftigtal schreden zag vooruit gaan.

Op het plein van het Quirinaal gekomen, verwittigen eenige lichten, die zij in het pausselijk paleis van raam tot raam zien voortgaan, hun al dadelijk, dat de paus te hunner ontvangst in aantogt is, en met daverende vreugdekreten verbeiden zij zijne komst op het balkon. Weldra verschijnt hij er ook werkelijk; het kruis voor zich uit doende dragen en door zijn gevolg een kerkelijk gezang doende aanheffen, waaraan het volk zich in koor aansluit. De paus heeft voorts eene aanspraak gehouden, maar het gejuich en het gewoel maakten het onmogelijk er iets van te verstaan.

Zoodra de paus het balkon weder verlaten had, is de optogt uiteengegaan, keerende een ieder in stilte naar zijnent terug, wel de toorts in zijne hand, maar niet de erkentelijkheid in zijn hart uitdoovende. (*Am. Ct.*)

DUITSCHLAND.

De Duitsche regeringen zijn druk bezig elkanders toestand, wat de levensmiddelen aangaat, zoo mogelijk nog te verergen. Verbods-maatregelen van den strengsten aard volgen elkander op. Oostenrijk heeft allen uitvoer van granen over zijne grenzen verboden; uit Munchen meldt men nu, van den 13den dezer, dat de koning van Beijeren, als represaille-maatregel, hetzelde verbod ten opzigte der aan het grootst gebrek blootgestelde provinciën van Oostenrijk, Tyrol en Vorarlberg, heeft uitgevaardigd.

De Hessische regering laat allen voorraad der inwoners opnemen. Elk ingezeten is verpligt, onder bedreiging van zware straf, naauwkeurig zijnen voorraad op te geven, terwijl de staat al wat de persoonlijke behoefte des bezitters te boven gaat tegen bepaalde prijzen onteigent. (*Frankf. Journ.*)

— Uit Silezië komen de treurigste berigten in. Sedert acht dagen vallen in alle steden langs het gebergte de buitensporigste tooneelen van plundering en verwoesting voor. Men bestormt de aanvoeren eer deze de markten bereiken, en de landlieden bemagtigen zich met geweld van allen vooraad. Het gevolg is, dat de bezitters van voorraad van de markten wegblijven en heimelijk hunne waar aan de handelaren afzetten, waardoor de prijzen van week tot week stijgen. Overigens klimt de nood met iederen dag. Duizende wevers loopen ledig, daar de fabrijkanten gedwongen zijn den arbeid te staken. (*A. A. Z.*)

ENGELAND.

Londen, *15 mei*. In de zitting van het Lagerhuis van gisteren heeft de heer *Horsman* lord *John Russell* geïnterpelleerd, ten einde te weten, welke de voornemens zijn van het kabinet, ten opzigte der aanknooping der diplomatieke betrekkingen met het hof van Rome. Ik verlang, heeft de heer *Horsman* gezegd, eene vraag aan lord *John Russell* te doen over een punt van groot belang, vooral wat de algemeene staatkunde van Europa en de bijzondere belangen van dit land betreft. Er bestaan vriendschappelijke diplomatieke betrekkingen tusschen Engeland en de Italiaansche staten, behalve Rome. Men heeft betwijfeld of deze mogendheid, zelfs indien Engeland zich genegen betoonde, om vriendschappelijke betrekkingen aan te knoopen, zich daartoe wel bereid zou betoonen; maar de onlangs verkozen paus, tot stelregel genomen hebbende, dat de betrekkingen tusschen staten volgens staatkundige en niet volgens godsdienstige consideratiën geregeld moeten worden, en daar hij de Turksche gezant nog onlangs gastvrij ontvangen heeft, zoo bestaat er geen reden te gelooven, dat hij zich niet vereerd vinde eenen vertegenwoordiger der koningin van Engeland te ontvangen. Mijne vraag is, of het kabinet geene pogingen in het werk stelt, om onze betrekkingen met het hof van Rome op eenen vriendschappelijken voet te brengen.

Lord *John Russell* heeft geantwoord: »Ik kan alles bevestigen wat de vorige spreker over de vrijzinnige staatkunde van den tegenwoordigen paus gezegd heeft, en ik geloof, dat de paus verlangen zou diplomatieke betrekkingen tusschen dit land en het hof van Rome aan te knoopen. Ik bemerk met genoegen den weg, door den paus ingeslagen, en ben overtuigd, dat Italië daardoor verbeterd zal worden. Ik aarzel niet te bekennen, dat het wenschelijk ware, dat er meer geregelde betrekkingen wierden aangeknoopt; maar de kwestie is, wat het regt betreft, bijzonder gecompliceerd, en van dien aard, dat zij, uit een staatkundig oogpunt beschouwd, discussiën kan doen ontstaan. Er worden in de actes van het Parlement verscheidene woorden en uitdrukkingen gebezigd, aan welke het moeijelijk is eene juiste uitlegging te geven; en bij de tegenwoordige wetgeving geloof ik niet, dat het voorzigtig zij, H. M. aan te raden eenen gezant naar het hof van Rome te zenden. Wat betreft om eene bill over dit onderwerp aan te bieden, ten einde de wet verstaanbaar te maken, — ik geloof niet dit te moeten voorstellen op het einde eener zitting, waarin nog zoo veel zaken behandeld moeten worden; maar het is een onderwerp, waarover binnen kort, zoo ik hoop, eenige maatregel zal genomen worden, want ik houde het voor wenschelijk, dat er vriendschappelijke betrekkingen tusschen dit land en het hof van Rome worden aangeknoopt.

FRANKRIJK.

Parijs, *16 mei*. In de petitie, welke *Jerome Bonaparte*, broeder des keizers, bij monde van den heer *Odilon-Barrot*, dezer dagen aan de Kamer der Afgevaardigden heeft aangeboden, vraagt deze, onder de algemeene wet te mogen terugkeeren en alle regten van Fransch burger te deelen, daar hij gereed is al diens pligten te vervullen. In deze petitie, waarin de broeder des keizers de onregtvaardigheid aantoont van de wet, welke hem en de zijnen treft, verklaart hij plegtiglijk, dat hij noch zijne kinderen immer, middelijk of onmiddellijk, zich bemoeid hebben met de staatkundige verdeeldheden van Frankrijk, en dat hij als burger, soldaat of koning, als banneling en vogelvrij verklaarde steeds bereid was alle mogelijke opofferingen te doen, behalve die zijn vaderland niet langer lief te hebben. »Zult gij mij beletten — zoo eindigt hij zijn geschrift — in Frankrijk te sterven, te midden mijner medeburgeren, mijner oude wapenbroeders? Zult gij mij den troost weigeren, dat ik mijne kinderen den weg wijze, hoe zij hun vaderland zullen kunnen dienen? Zal er besloten worden, dat men mij nimmer regt zal doen wedervaren, alleen omdat ik de broeder des keizers ben?"

— Men spreekt hier van de ontdekking van een staatkundig komplot, en volgens de *Gazette des Tribuneaux* hebben er sedert een paar dagen eenige arrestatiën plaats gehad, vooral van lieden, die reeds in vroegere politieke processen gewikkeld zijn geweest, onder anderen zekeren *Considere*, van wiens naam de regtbanken reeds herhaaldelijk weergalmd hebben; er zouden bij die gelegenheid zeer belangrijke stukken, benevens eene hoeveelheid buskruid, in handen van de justitie gevallen zijn.

— Uit Florida wordt gemeld, dat prins *Louis Napoleon Achille Murat*, zoon van *Joachim Murat*, den gewezen koning van Napels, aldaar den 15den april, in 46-jarigen leeftijd, overleden is, op zijn landgoed van Jefferson-County, waar hij als genaturaliseerde Amerikaan gevestigd was. Ten blijke van achting, had eene ontzettende schare zijn stoffelijk overblijfsel bij de begrafenis tot aan de groeve gevolgd.

BELGIE.

Brussel, *17 mei*. De onlusten te Rijssel zijn, ten gevolge der krachtige maatregelen, tegen de oproerlingen genomen, in de stad zelve gestild. De kwaadwilligen hebben echter de stad grootendeels verlaten en verontrusten als nu het platteland. Aanzienlijke afdeelingen ruiterij zijn, ter beveiliging der bewoners van hetzelve, afgezonden.

— Een der te Antwerpen uitkomende dagbladen verzekert, dat het Nederlandsche fregat, *de Prins van Oranje*, gedurende den storm, welke in den nacht tusschen zondag en maandag jl. heeft gewoed, van de reede van Vlissingen is weggedreven en te Rammekes aan den grond is geraakt.

Binnenlandsche berigten.

's Gravenhage, *18 mei*. Naar men verneemt, zullen de pleidooijen in de 58 voor den Hoogen Raad, kamer van burgerlijke zaken, aanhangige gedingen nopens de zeven-kinderen, aanstaanden donderdag worden voortgezet en zal alsdan het woord gevoerd worden door den heer *Faber van Riemsdijk*, die voor den staat optreedt, zullende de heer *de Pinto* repliceren.

— De Hooge Raad, kamer van strafzaken, heeft heden *verworpen* het beroep in cassatie van den procureur-generaal bij het hof in Utrecht, tegen een arrest van dat hof, van 8 februari jl., waarbij de 12 jarige jongeling *J. van Oort*, zich ook noemende *J. van Oostenrijk*, die vervolgd was geworden ter zake van het leggen van steenen op de rails van den Utrechtschen spoorweg, is ontslagen van alle regtsvervolging ter zake van het hem ten laste gelegde feit, als vallende de daad van den beklaagde, zoo als die *in casu* was verrigt, niet in de termen der wet. De staat is veroordeeld in de kosten.

— Aan den heer mr. *P. L. de Lom de Berg* is, op zijn daartoe gedaan verzoek, een eervol ontslag verleend als officier bij de arrondissements-regtbank te Roermond; zijnde hij weder tot zijne vorige betrekking van notaris te Venlo benoemd.

— Wij vernemen, dat Z. M. heeft goedgevonden, te bepalen, dat in het aanstaande jaar te Delft eene tentoonstelling van voorwerpen van nijverheid en kunstvlijt zal gehouden worden, op welke niet alleen voorwerpen uit de provinciën Zuid- en Noord-Holland maar ook uit andere gewesten, alsmede uit onze koloniale bezittingen, zullen toegelaten worden.

Groningen, *17 mei*. Dezer dagen is in het open veld onder de gemeente Odoorn, provincie Drenthe, eene krankzinnige vrouw gevonden, welke heeft opgegeven te zijn genaamd *Rika Bartelds*, oud omstreeks 40 jaren, hebbende blaauwe oogen, langen en smallen neus, gewone mond en voorhoofd, kin rond, haar en wenkbraauwen blond. — Nu eens geeft zij op buiten de Apoort te Groningen te wonen, waar haar man het beroep van honingperser zou uitoefenen, dan weder spreekt zij van Thessinge en Godlinze. Zij is naar Assen opgezonden, ten einde verpleegd te worden. — Het is wenschelijk, dat een ieder, die iets weet aangaande deze vrouw, — welke niet in staat schijnt haren naam en hare woonplaats te kunnen opgeven, — daarvan dadelijk kennis geeft aan het plaatselijk bestuur zijner woonplaats.

Arnhem, *19 mei*. Gisteren avond kwam per stoomboot alhier aan Z. K. H. de erf-groothertog van *Saksen-Weimar-Eisenach*, 's konings schoonzoon, die onmiddellijk de reis naar 's Gravenhage voortzette.

Nog kwam hier zoo even aan Z. Keiz. H. de grootvorst *Constantijn van Rusland* met groot gevolg. In het hotel *de Zon* is een diné voor den hoogen reizi-

ger besteld, die, na het gebruiken van hetzelve, nog heden per spoortrein naar de residentie denkt te vertrekken.

Mengelwerk.

Varia.

's Gravenhage, — mei.

Het *Journal de la Haye* vergast nu en dan zijne lezers op eene aanhaling uit het eene of andere Fransche blad, en voegt 'er dan bij: Juist als bij ons. Ziehier nu een *Rondeau*, hetwelk een der Parijsche bladen, waaruit het menigwerf aardigheden put, dezer dagen behelsde:

Rondeau.

Faire des lois, c'est d'ordinaire
Faire peu de chose chez nous,
Et, dans quelque emploi riche et doux,
Rire du pays débonnaire,
Dont on se dit le mandataire.

Je vous le dis sans commentaire,
Gens de l'oeuvre parlementaire,
C'est ce qu'on vous voit presque tous
Faire.

Eiliève, *Journal de la Haye*, is dit ook soms: Juist als bij ons?

Weldra vangen, in onze Kamer van Betreurders, de beraadslagingen, of — gelijk de *Pessimist*, die onlangs in de *Arnhemsche Courant* eene reeks artikelen aan *onze vertegenwoordiging* wijdde, het zeer eigenaardig bestempelde — de *preeken*, kortom het aflezen der geschrevene redevoeringen over onze begrootingen aan. Dan komen de doleanciën de deficitten, klagten over overdreven uitgaven, zuchten over zware belastingen, totdat al die tranen als witte ballen in de stembus rollen. Waartoe toch voortdurend dat schijnheilig gekwezel? Vleit men zich, de onnoozele menigte nog langer te begoochelen? Het zijn de ministers, die de uitgaven doen; het is de meerderheid der Kamer, die ze bewilligt. Tusschen dat spilziek, onbekwaam, nalatig ministerie, welks personeel weinig geacht is, welks handelingen algemeen gewraakt zijn, — tusschen dat jammerlijk ministerie en de meerderheid der Kamer, die deszelfs begrootingen toestemt, bestaat een innige band, eene gemeenschappelijke verantwoordelijkheid; en geene ijdele woorden, door gedienstige stemmingen gevolgd, kunnen deze solidariteit verbreken. De vloek des nageslachts zal zoo wel de schuldigen als de medepligtigen treffen. De donkere bladzijden, welke de geschiedenis eenmaal aan Neêrlands val zal wijden, zullen niet alleen gewagen van een' VAN HALL, een' BAUD een' DE LA SARRAZ, maar ook van een' AKERLAKEN, een' PASHUYS, een' MOSCHY. Zij, die de roeping van wakers aanvaardden; die zwoeren niet te zullen gedoogen, dat de grondwet overtreden wierd, — werden zij betaald, om als Huilebalken de uitvaart der Nederlandsche maagd bij te wonen?

In een artikel, hetwelk de Augsburger *Allgemeine Zeitung* onlangs aan de beschouwing van onzen politischen toestand wijdde, vraagt men: Wanneer zal Nederland, wanneer zal de Nederlandsche regering inzien, dat deszelfs ware bondgenoot Duitschland is? Het vraagstuk van zoodanig bondgenootschap is reeds meermalen in de *Allgemeine Zeitung* opgeworpen en heeft mij dan telkens droevig gestemd. Uit Duitschen stam gesproten, en fier op die afkomst, vraag ik, Nederlanders: helaas! is er een Duitschland? Wat is hetgeen men Duitschland noemt? Een aanzienlijk deel, het beste deel welligt van Europa, door een kernig, eervol, dapper, vlijtig en in ieder opzigt rijk begaafd menschen-ras bewoond, hetwelk misschien juist ten gevolge van deszelfs aangeboren godsdienstigen zin, zich niet genoeg voor bijgeloof wist te hoeden en afgoderij met zijne vorsten dreef! In jammerlijke knechtschap lag dat schoone land en dat goede volk, eeuwen-lang, voor allerlei heeren, hertogen, groothertogen, keurvorsten, vorsten, landgraven en hoe de duizend en eene potentaatjes mogen heeten, die ieder de Duitsche vrijheid, op zijne wijs, bekorten, den Duitschen geest, naar zijne inzigten, beperkten. Er was geen Duitschland; er waren slechts Duitsche landen; Duitsche bevolkingen, maar geen Duitsch volk. Daarop kwam er een Duitsche Bond; ja, maar het was een vorstenbond, een band, een muilband vooral, voor de bevolkingen. Kon Nederland nu, het vrijzinnige Nederland althans, bondgenootschap wenschen met dien vorstenbond, deel wenschen te erlangen aan dien muilband zijner Duitsche broeders? Maar laten de Duitsche landen zich verheffen tot een *Duitschland;* laten de Duitsche bevolkingen zich vereenigen tot een *Duitsch* volk, en zoo veel vorsten, die, eigenmagtig, plegtig aangegane verbindtenissen schennen en heilige beloften naar hun waanwijs goeddunken uitleggen, als belagchelijke potentaatjes, gelijk dat vorstje van Reuss, die sedert twintig jaren op een beginsel rondrijdt (1), verdere gehoorzaamheid opzeggen, en dan, waarlijk, zal Nederland niets liever wenschen dan een innig bondgenootschap met het groote broederland aan te gaan. Maar zoolang de Duitscher zijne onderdanigheid behoudt, zijne vrijheid aan titelzucht offert, en liever een gehoorzame *Kammerjunker* of gemuilbande *Herr von* zijn wil dan een vrije burger, — zoo lang, helaas, kan de Nederlander geen bondgenootschap wenschen met zijnen Duitschen broeder; — het weinigje vrijheid, dat zijne erbarmelijke vertegenwoordiging nog niet heeft opgegeven, kon daarbij verloren gaan.

Waarom echter de Nederlandsche regering zoo weinig prijs stelde op naauwer alliancie met de *vaderlijke* regeringen van Duitschland? waarom het zich niet inniger aansloot met hare autocratische buren van Pruissen en Hannover? — ik weet er geene andere reden voor dan deze: Het Nederlandsche kabinet, hetwelk te laf is om zijne regten tegen Engeland, tegen Frankrijk, wat zeg ik? tegen Sardinië te doen gelden, — het Nederlandsche kabinet wilde dan toch ook nu en dan den bullebak spelen, en koos voor dat tooneel Duitschland uit. Waar elders, toch, zou men, bij voorbeeld, zulke belachelijke traktaatverklaring als het *tot aan zee* hebben geduld?

Die uitlegging, echter — eene bloote bullebakkerij — ging alleenlijk uit van de Nederlandsche *regering:* de natie vond dezelve even ongerijmd als onstaatkundig. De Nederlandsche handel had er volstrekt geen belang bij, en nutteloos werd Duitschlands ontevredenheid en onwil daardoor op ons geladen. Doch ook hier bleef Nemesis niet achter. Want bijaldien Duitschland Nederland in den steek liet, toen het, tijdens den Belgischen opstand, door Frankrijk en Engeland werd vertreden, het was — verneemt het Nederlanders — het was, omdat de Duitsche bevolkingen liever *tegen* dan *voor* Nederland zouden hebben gestreden. Rusland had deszelfs tusschenkomst afhankelijk gemaakt van Duitschlands medewerking. Het Pruissische *kabinet*, was gezind genoeg om Nederland te ondersteunen, en het Pruissische leger verlangde niets liever dan het zwaard te trekken. Alvorens echter tot den hagchelijken strijd te besluiten, wilde de koning van Pruissen den geest der bevolking kennen. De provinciale overheden kregen last, om berigten in te zenden nopens de vraag: in hoe ver een oorlog, ten behoeve van Nederland ondernomen, populair zijn zou? Eenparig luidden dienaangaande al de berigten: een oorlog, ten behoeve van Nederland, vooral ten behoeve van de Nederlandsche regering, zou hoogst impopulair zijn. Zoo luidden niet alleen de berigten uit Pruissen, maar ook uit Hessen, Baden, Wurtemberg, Beijeren. Daarop besloot het Pruissische kabinet lijdzaam te blijven Ziedaar dus wat ons het dwaze gedrag onzer regering ten aanzien van Duitschland heeft gekost. In ieder opzigt werden onze belangen aldaar — gelijk overigens allerwege — verwaarloosd. De Belgische opstand, het nieuwe koningrijk België legden eene gansch andere staatkunde en ijver aan den dag. Hunne zendelingen doorkruisten de Duitsche landen, ten einde er de openbare meening gunstig te stemmen en tegen Nederland in te nemen; veelvuldige dagblad-artikelen en vlugschriften droegen daartoe bij. Het weinigje geld, hetwelk de Belgische regering daaraan bekostigde, was waarlijk wèl besteed! Alle klassen in Duitschland werden tegen ons opgeruid. De liberale meening, de handels- en fabriekstand, — alles was tegen ons; de militairen spotteden of meesmuilden over de uitdrijving onzer krijgsmagt uit België; over de vreedzame wijze, waarop vesting na vesting werd overgegeven; over den belagchelijken aanval op Brussel en den jammerlijken uittogt uit die stad. Helaas, het was niet de Nederlandsche moed die hier faalde, — het waren de ongerijmde maatregelen der regering, de *vaderlijke* opperbevelen, waaraan onze krijgsmagt, knarstandende van ergernis, gehoorzamen moest, die ons zoo belagchelijk maakten voor geheel het militaire Europa. Vader WILLEM wilde ook hier zijn eigenzin bot vieren; en waarachtige generalen, die geen opperbevel zonder volmagt wilden, een TINDAL, een SAKSEN-WEIMAR, een MEIJER, werden ter zijde gesteld Geen wonder, dat wij dus ook in het opzigt van krijgswezen, voor de Chinezen van Europa golden.

En onze diplomatie? In die hagchelijke dagen was onze diplomatische actie op Duitschland toevertrouwd..... aan den generaal DE PERPONCHER te Berlijn, aan den baron MOLLERUS te Weenen en aan den heer D'ECK DE PANTALON te Stuttgart. De generaal de PERPONCHER, en zeer achtenswaardig man en voortreffelijk generaal van kavallerie, was nooit voor diplomatie opgeleid; staatkunde en handel waren hem geheel vreemd, zoo zelfs dat, was er eene handelsovereenkomst te sluiten, een speciale agent, de heer VON SCHERFF, de heer ROCHUSSEN, naar Berlijn moest worden gezonden. Schrijven was evenmin de taak van den dapperen generaal. Men oordeele dus hoezeer de heer DE PERPONCHER geschikt was, om onze belangen in Pruissen te vertegenwoordigen. De heer D'ECK DE PANTALON te Stuttgart was zoo nietig, dat de eerste opvolger des heeren VERSTOLK VAN SOELEN hem dood eenvoudig onder bedanking voor zijne trouwe diensten ontsloeg. De baron MOLLERUS te Weenen, met wien men zoo weinig complimenten maakte, dat men hem, uiterst tegen wil en dank, van Weenen naar St. Petersburg zond, is veel te bekrompen, om eenig denkbeeld van staatkunde te hebben, en bezat nooit eenige kennis van handelszaken. Zijne eenige verdienste te Weenen bestond in het veelvuldig bezoeken der salons van prinses METTERNICH en in het geven van goede dinés. Het huis MOLLERUS vertegenwoordigde de Hollandsche receptie goed De heer MOLLERUS bespaarde zijn traktement niet, gelijk de meesten onzer gevolmagtigde ministers doen. Meer echter was er niets ten gunste van den baron MOLLERUS te zeggen, en zijn politische invloed op Duitschland was even veel, als die van zijne collega's te Berlijn en Stuttgart. Zich met handels- of perszaken te bemoeijen, zou hij ver beneden zijne waardigheid hebben geacht.

Was het dus wonder, dat in de verschillende Duitsche landen de Nederlandsche naam niet anders dan met weerzin, minachting, of, ten beste genomen, met onverschilligheid werd gehoord?

Was derhalve de Nederlandsche regering geregtigd om te klagen, dat zij door Duitschland werd in den steek gelaten?

Ik voor mij acht dezelve volstrekt ongeregtigd; zij heeft loon naar werken ontvangen.

Voor de Nederlandsche natie moge zulks zeer treurig zijn. Maar waarom dommelde zij dan ook zoo gerekt-geduldig en onderworpen-geloovig voort? Had de Hemel haar geen eigen oordeel geschonken? Had de staatsregeling haar geen middelen verleend, om zich te doen gelden? Waarom lag zij zoo verliefd voor »vader WILLEM" geknield, zoo onderdanig voor zijne ministers gebogen? De vorsten-vergoding, die de Duitsche vrijheid zoo lang beknelde, die den Duitschen geest zoo lang in banden hield, draagt overal dezelfde vruchten.

Laat ons hopen, dat, zoowel voor Nederland als voor Duitschland, de tijden van blind geloof en onbepaalde gehoorzaamheid voorbij zijn; en dat ook aan de vorstelijke magt het overschrijden harer *wettige* grenzen niet meer zal worden veroorloofd. Dan eerst zal het behoorlijk gezag der vorsten, zoo wel als de vrijheid en de welvaart der volken, waarlijk zijn gewaarborgd. Dan eerst zullen bondgenootschappen niet meer gemeenschappelijke banden voor de volken zijn. En dan zeker zal Nederland zich allereerst beijveren, om een innig verbond te sluiten met het groote broederland.

Wat thans in Pruissen voorvalt geeft ons reeds schoone uitzigten. De vertegenwoordigers der standen zijn op goeden weg; mogen de verleidingen der residentie hen niet van denzelven afbrengen, en het *voorwaarts! voorwaarts!* eenmaal zoo nadrukkelijk in Pruissen uitgesproken, ook thans in toepassing worden gebragt. Het vaandel, in Pruissen opgeheven, zal dan wel weder in andere Duitsche landen worden omhelsd. *Volentem fata ducunt, trahunt nolentem.*

Het bevestigt zich meer en meer, dat Zijne Excellentie de minister van eeredienst zich vlijtig bezig houdt met het opstellen van een manifest, houdende uitschrijving van eenen biddag, waarop de God van Nederland zal worden ingeroepen om de Spaansche regering te bewegen tot betaling harer fondsenhouders. Vermoedelijk zal het daarna bij de hooge regering een onderwerp van nadere overweging uitmaken, of er termen zijn, om tot een' soortgelijken biddag ten behoeve der houders van Grieksche fondsen over te gaan.

Het Brusselsche dagblad, *l'Indépendance*, van den 4den dezer, bevatte eene correspondentie uit Amsterdam, waarin men onder anderen las: »De heer »HOFFMAN, een afgevaardigde, bekend om zijne vrijzinnige gevoelens, heeft een voorstel gedaan, strekkende »tot het doen benoemen eener commissie, welke zou »worden belast met het opstellen en aanbieden van »een adres aan den koning, waarin de Kamer aan »Z M. zou verklaren, dat het laatstelijk met België »gesloten verdrag, van wege de Nederlandsche regering, en bijzonderlijk van wege de drie Hollandsche »ministers mede-onderteekenaars van het verdrag, »eene overtreding inhoudt van artikel 2 der wet van »19 juni 1845, betrekkelijk het tarief der regten op »den in-, door- en uitvoer; en gevolgelijk eene schennis daarstelt van artikel 195 en 106 der grondwet. »Die artikelen, namelijk, bepalen, dat geene belasting »ten behoeve van 's lands kas kan worden geheven »dan uit krachte *van eene wet*, en dat de wetgevende magt *gezamenlijk* door den koning en de »Staten-Generaal wordt uitgeoefend." Daarop laat het dagblad eenige aanmerkingen volgen, betrekkelijk den heer BRUCE, politischen afvallige (*rénégat politique*) gelijk het hem noemt, die zich ten tweedemale in den weg stelde van 's heeren HOFFMAN's voorstel (*se met en travers de la proposition de M. HOFFMAN*) en besluit dan zeer te regt: »Indien de »meerderheid zich met dat voorstel vereenigt, en er »een adres, naar de bedoeling van den heer HOFFMAN »opgesteld, aan den koning wordt aangeboden, zoo zal »zulks in wezenlijkheid niets anders zijn dan eene beschuldiging van schennis der grondwet, uitgaande uit »den boezem der nationale vertegenwoordiging, tegen »de ministers VAN HALL, BAUD en DE LA SARRAZ. Wat »zullen dan die heeren doen? Wat zij gewoon zijn te »doen. Zij zullen zich onder den koninklijken mantel verschuilen; zij zullen, het hoofd hoog, komen »vertellen: »Wij hebben niets anders gedaan dan »»den wil des konings te volvoeren; en de koning, »»gij weet het, is onschendbaar; zijn naam mag in »»onze discussiën niet worden gemengd."" En daarmede zal alles afgedaan zijn."

Zeer waar. In elk ander constitutioneel land, waar de volksvertegenwoordigers hunnen pligt begrijpen, zouden zij aan de betrokken ministers hunne begrootingen weigeren, en daardoor de kroon nopen andere te benoemen In onze Kamer zal er over worden ge-

(1) »*Seit zwanzig Jahren reite ich auf einen Princip herum*" gelijk hij-zelf zich uitdrukte in eene proclamatie, welke de *Augsb. Allg. Ztg.* in een harer nommers van 1845 mededeelde.

klaagd, getreurd, gezucht, en . . . *de mantel der liefde over worden geworpen.*

Het is wel der moeite waard, daarvoor *f* 2500 's jaars per hoofd te betalen!

Ingezonden stukken.

Het advertentie-zegel. (*)

Het is bekend, dat onze tegenwoordige wet in menigvuldige procedures de aankondiging of plaatsing beveelt in dagbladen. Wij zullen niet onderzoeken en beslissen, of dit in alle die gevallen wel zeer noodig of nuttig is; genoeg is het, dat de wet het beveelt; maar zeker is het ook, dat daardoor dikwijls eene zeer aanzienlijke vermeerdering van kosten voor onze toch reeds zoo dure processen veroorzaakt wordt.

Waar de wet die aankondigingen of mededeelingen beveelt, is zij algemeen; en dezen moeten dus geschieden zoowel in die zaken, waarin kosteloos geprocedeerd wordt, als in alle anderen. Daar intusschen zij, die kosteloos procederen, zeer dikwijls, ja meestal, niet in staat zijn om die advertentie-kosten te betalen, en daar er geene wet is, die den courantier verpligt of redelijkerwijze kan verpligten, gratis zijne kolommen voor die advertentiën te openen, hangt het eigenlijk in dergelijke zaken van de goedheid en de beleefdheid af der courantiers, of voor de behoeftige, kosteloos procederende personen al of niet aan de wet zal kunnen voldaan, en bij gevolg hun regt zal kunnen verschaft worden.

Gelukkig bestaat er in ons land nog wel zoo veel gevoel van menschelijkheid en regtschapenheid, dat wij niet weten, dat ooit eenig blad geweigerd heeft, die advertentiën gratis op te nemen.

Maar het zegel?

Het schijnt, dat men vroeger, op de verzekering van den uitgever, of tegen het bewijs, dat er toelating, om kosteloos te procederen, verleend was, niet gewoon was op de geregtelijke advertentiën voor die zaken het zegelregt te heffen; doch dat men van deze gewoonte later is teruggekomen.

Althans, wij hebben, van meer dan ééne zijde, bittere klagten daarover ontvangen; daar zijn er, die deze heffingen onredelijk, onwettig, ja vexatoir noemen, en die meenen, dat zij alleen zijn uitgedacht, om de belasting van het zegel, zoo als dit tegenwoordig genoemd wordt, *meer productief* te maken.

Wij zijn niet van die gedachte. Wij gelooven, dat het regt *verschuldigd* is *naar de wet*; wij gelooven, dat dus de ontvangers, die het heffen, volkomen in hun regt zijn, niet alleen, maar wij meenen bovendien, dat de ontvangers volstrekt geene bevoegdheid hebben, eene belasting, die naar de wet verschuldigd is, niet in te vorderen.

Het betoog is hoogst eenvoudig; want, als men alleen vraagt, wat de wet zegt, en niet wat men zou wenschen, dat zij zeide, dan is de zaak volstrekt niet twijfelachtig.

Art. 18 der wet van 3 october 1843 (*Staatsblad* nº 47) onderwerpt aan een zegel-regt van 25 cents *iedere* advertentie, bekendmaking of aankondiging, geplaatst in een dagblad, nieuwspapier of courant.

Alle de vrijstellingen van deze belasting worden opgenoemd in artikel 27, *litt.* B, derzelfde wet; maar daaronder komen *niet* voor de geregtelijke advertentiën voor onvermogenden, die zijn toegelaten om kosteloos te procederen; dezen zijn dus *niet* vrijgesteld, en daarvan moet de belasting worden betaald.

Dit is duidelijk en klaar. Dat men nu pruttelt tegen zulk eene wet, daarin kan men gelijk hebben; maar men heeft ongelijk, indien men de schuld werpt op de ontvangers, of op hen, die geroepen zijn te zorgen voor de uitvoering der wet; want het is de schuld der wet. Zoo lang die zoo is, schiet er niets anders over dan te pruttelen, en te betalen. *Lex dura, sed ita scripta.*

Maar indien wij nu het *regt* der schatkist erkennen, dan willen wij daarom dit regt nog in het minste niet verdedigen; integendeel, die belasting, die de wet zeer duidelijk vordert, is onbehoorlijk, onregtvaardig, onzedelijk en ongerijmd.

Of is het niet de dwaasheid zelve, dat de onvermogende *gratis* zal kunnen procederen, dat hij daardoor zal zijn vrijgesteld van alle kosten, van salarissen van praktizijns, van griffiers, van *alle andere belastingen*, van registratie en de *gewone zegel-regten zelfs*, maar dat hij alleen dit ongelukkige advertentie-zegel-regt zal moeten betalen, of liever dat anderen, wien zijne zaak volstrekt niet aangaat, dit voor hem zullen moeten betalen?

Want hoe gaat het?

De drukker der courant, die, geheel vrijwillig en uit zuivere liefdadigheid, zijne advertentie plaatst, is niettemin, naar artikel 19 der wet, jegens de schatkist aansprakelijk voor het zegel; *hij* moet het betalen.

Goed; maar van wien zal hij het terug krijgen? Van den procureur? Neen; de procureur, die zelf zijne diensten kosteloos verleent, die *niets* ontvangt van zijnen cliënt, zal er wel hartelijk voor bedanken voor hem nog zegel-regten uit eigen beurs te betalen; en de drukker zou ook tegen den procureur, die niet handelde voor zich, maar voor zijnen cliënt, geene actie hebben.

Maar van den cliënt dan? Zeker, tegen dien hebt gij eene heerlijke, gave actie; maar de man heeft het niet, hij is geene 25 cents met de opcenten rijk, en waar niet is, verliest de keizer zijn regt.

Het gevolg van dit alles is dus, dat de drukker of uitgever ook hier weder de souffre-douleur wordt eener onbarmhartige wetgeving, die hem overal schijnt te vervolgen; hij plaatst vijf, zes, tien advertentiën geheel kosteloos; vult daarmede eene geheele kolom zijner courant, en meer, die hem anders veel geld zou hebben opgebragt; en hij past uit zijnen zak daar nog eenige guldens bij voor zegels en opcenten: dat is het loon voor zijne goedheid.

Waarlijk; het is wat veel gevergd!

Als dit zoo blijven moet, dan is het te vreezen en te voorzien, dat de courantiers voortaan zullen *weigeren*, dergelijke advertentiën op te nemen; en vermits er nu niemand is, die hem daartoe noodzaken kan; en vermits de procureurs even weinig kunnen genoodzaakt worden uitschotten te doen, die zij op onvermogende cliënten niet kunnen verhalen, — zal het voortaan niet mogelijk zijn in *pro-deo*-zaken aan dit voorschrift der wet te voldoen; de zaken zullen niet kunnen worden voortgezet; de instantiën zullen perimeren en vervallen, of wel de actiën, wegens verzuim van vorm en niet-naleving van door de wet gevorderde formaliteiten, worden niet-ontvankelijk verklaard: — en de arme lieden zullen geen regt kunnen krijgen, omdat zij geen vijf en twintig centen, eenmaal, tweemalen, soms, tienmalen, aan de schatkist kunnen betalen voor zegel.

Zoo zal dan de loop der justitie op eene waarlijk al zeer treurige wijze gestremd worden!

Wij houden het er voor, dat men de vrijstelling vergeten heeft in de wet op te nemen; want gewild kan men zulk eene schreeuwende onregtvaardigheid niet hebben, en de zaak *in abstructo* verdedigen kan men evenmin.

Is dit nu het geval, dan is de fout gemakkelijk genoeg te herstellen; wij gelooven daarom den minister van financiën eene dienst te bewijzen, met hem op dit aanstootelijk gebrek in de wet opmerkzaam te maken; en wij twijfelen er niet aan, of deze wenk zal genoeg zijn, om de regering te doen besluiten, om, hoe eer hoe liever, eenen wettigen maatregel te provoceren, om daarin te voorzien.

(*) Op verzoek van den schrijver overgenomen uit het *Weekblad van het Regt.*

Weldadigheid.

Nadat ik, buiten het reeds verzondene, nog *f* 350 op Zalt-Bommel heb afgegeven, blijft mij *f* 39 over, die derwaarts zullen heengaan. *H.* uit Arnhem, wete, dat zijne dubbele gave wel ontvangen is. Voor Eck en Wiel zijn mij geworden *f* 3, *f* 3, *f* 5, *f* 5, *f* 3, *f* 5; te zamen *f* 24: en tot deze laatste gift heeft de spaarpot der kinderen *L.* bijgedragen. Voorts; ik heb verzuimd, iedere som, met de naamletters, afzonderlijk op te geven, en dit verzuim kan ik niet meer herstellen. Een aantal briefjes noemden alleen *N. N.*, van velen was het schrift opzettelijk veranderd; van andere gevers kende ik de namen en wist, dat zij niet wilden genoemd zijn; ook heb ik, in de vreugd mijns harten, van zoo veel te ontvangen, na herhaalde optelling van het *jacit*, de enveloppes wat zeer haastig doen wegruimen. Men vergeve mij, wat niet weer gebeuren zal. — Ten laatste zij mijne innigste zegenbede uitgebragt over het werk der barmhartigheid, waarvan ik mede een uitdeeler heb mogen worden. Ik verkwik mij met de overtuiging, dat menige aalmoes in gedachtenis kan zijn opgeklommen bij den Heer der gemeente, die niet het laatst aan den arbeid der liefde zijne trouwe discipelen en onderdanen herkent.

Arnhem, 17 mei 1847. *J. STEENMEIJER*, *Predikant.*

Zalt-Bommel, den 17den mei. Met het diepst gevoel van dankbaarheid maakt *C. HOOIJER*, predikant te Zalt-Bommel, bekend bij deze, dat niet alleen in het oogenblikkelijk gebrek op de dorpen *in* en *bij den Boemelerwaard* voorzien is, maar dat hij zich door milde giften in staat gesteld acht om het noodigste aan de armen der genoemde dorpen tot ultimo juni te verschaffen. Door gunstige beschikking der regering wordt deze week reeds met meer dan 400 arbeiders aan den nieuwen weg door den Boemelerwaard begonnen en in den loop en aan het einde van de andere maand zullen de akkers, boomgaarden en hooilanden werk en verdienste geven. Alle handen, die werken kunnen, zullen dan werk vinden, en de gewone armen blijven daarna, als altijd, aan de zorg van elk dorp in het bijzonder overgelaten.

Bovengemelde verzoekt vriendelijk, dat alle giften, voor zijne uitdeeling bestemd, aan hem worden opgegeven of overgemaakt, opdat hij zoo spoedig mogelijk verslag van alle ontvangsten geven kan, en zal aan het einde van juni al zijne uitgaven openlijk bekend maken.

Advertentiën.

Op den 18den Mei is te BRUMMEN overleden de Hoog Wel Geboren Vrouwe *HELENA CHRISTINA ALEWIJN*, Geboren *CALMER*, oud 36 jaren en bijna 10 maanden.

J. M DE KEMPENAER.
Uitvoerder des uiterste wilsbeschikking.

Eenige kennisgeving.

† † † De AANBESTEDING VAN EEN VEESTAL, lang 91 Ellen, benevens van eenen HOOIBERG, door den Heer *MOORREES* vroeger bepaald op den 22sten Mei 1847, IS UITGESTELD en zal alsnu gehouden worden op Donderdag den 27sten dier maand, des namiddags ten 5 ure, in *den Moriaan*, te *Apeldoorn.*

OPENBARE VERKOOPING
VAN AANZIENLIJKE, RENTEGEVENDE
VASTE GOEDEREN.

Ingevolge de daaromtrent reeds gedane voorloopige aankondigingen, zullen alnu te *Zutphen*, in *het Nederlandsche Koffijhuis*, op Donderdag den 27sten Mei 1847, des voormiddags om *tien* ure, bij inzet geveild, en 14 dagen later, zijnde den 10den Junij, ter zelfder plaatse en ure, zoowel in massa's als ondermassa's en perceelen, finaal verkocht worden:

1o. Het LANDGOED, *STAKEBRANDSWEERD*, gelegen op niet meer dan een twintig minuten gaans van de Stad *Zutphen*, onder de Gemeente *Warnsveld*, buurschap *Wichmond*, tusschen den Grindweg van gemelde Stad op *Emmerik* en den rivier den *IJssel*, bestaande in HEERENHUIS, met KOETSHUIS en PAARDESTALLING; voorts daarnevenstaande SCHUUR, alsmede eene TIMMERSCHUUR, HOOIBERG, BERGPLAATS voor HOUT, KOEPEL en verdere GETIMMERTEN, benevens TUINEN met exquise VRUCHTBOOMEN, WANDELINGEN, en HOUTGEWASSEN; de BOUWPLAATS *Stakebrand* met LANDHEERSKAMER aan het Huis en verder GETIMMER; de DAGHUURDERS-PLAATS *het Gemak*, het BOSCH in *de Bronsbergen*, en wijders de tot een en ander gehoorende uitstekende BOUWLANDEN, UITERWAARDEN en BOSCHGRONDEN, alles aan en bij elkander, en te zamen groot 63 Bunders, 59 Roeden en 90 Ellen,

2o. *Twee* WEIDEN, *de Bronkhorstermaat* en *de Koemate* geheeten, gelegen als voren, aan de overzijde van voorzegden Grindweg; respective groot 5 Bunders, 17 Roeden en 10 Ellen, en 2 Bunders, 21 Roeden en 70 Ellen.

En 3o. Het BOERENERVE, *Fokking*, gelegen in de Gemeente en bij het Dorp *Hengelo*, kwartier *Zutphen*, met de ook daartoe gehoorende GRONDEN, onder *Zelhem*, bestaande alzoo in HUIS met LANDHEERSKAMER en verdere GETIMMER, HOF-, BOUW- en WEIDELANDEN, VELDGRONDEN, OPGAANDE BOOMEN, AKKERMAALS- en DENNENBOSSCHEN; in alles ter grootte van 51 Bunders, 5 Roeden en 12 Ellen,

Nadere informatiën zijn te bekomen ten Kantore van den Notaris *LULOFS* te *Zutphen.* — *Brieven franko.*

† † † *MEN VERLANGT*, bij een eenig Heer, MAN en VROUW, zonder kinderen, tot ophouding van Huishouden, alleen kunnen fatsoenlijke lieden, van goede getuigschriften voorzien, in aanmerking komen.

Per Briefjes bij den uitgever, Letter B.

Lees hier.

DEMARSON & CHARDIN, Rue St. Martin, à *Paris*, hebben hun eenigst DEPôT VAN PARFUMERIëN gevestigd in het GALANTERIE-MAGAZIJN van den Heer *S. L. JACOBS*, te *Arnhem*, bij wien al hunne Artikelen tegen de Parijsche Prijzen te bekomen zijn.

202de Koninklijke Nederlandsche Loterij.

Ten Kantore van *A. DE BRUIN*, in de Oeverstraat, te *Arnhem*, zijn HEELE EN GEDEELTEN VAN LOTEN, in Huur à *f* 4, in Koop à *f* 14 en doorgefourneerd à *f* 69 per lot, te bekomen. — De trekking der 1ste Klasse begint den 7den Junij 1847.

RIJN- EN IJSSEL-STOOMBOOT-MAATSCHAPPIJ.

Dienstregeling voor de maand Mei 1847.

Van *Arnhem* naar *Emmerik*, *Wezel*, *Dusseldorp* en *Keulen*: elken Zondag, Dingsdag en Donderdag, des namiddags om 4 uur; in correspondentie met den tweeden Spoortrein van *Amsterdam.*

Van *Keulen* naar *Dusseldorp*, *Wezel* en *Arnhem*: elken Zondag, Dingsdag en Vrijdag, des avonds om 8 uur; in correspondentie met den derden of vierden Spoortrein naar *Utrecht*, *Amsterdam*, *Haarlem*, *Leiden* en *'s Gravenhage.*

Van *Arnhem* naar *Doesborgh*, *Zutphen*, *Deventer*, *Zwolle* en *Kampen*: elken Maandag, Woensdag en Zaturdag, des morgens om 11 uur; na aankomst van den eersten Spoortrein van *Amsterdam.*

Van *Kampen* naar *Deventer*, *Zutphen*, *Doesborgh* en *Arnhem*: elken Zondag, Dingsdag en Donderdag, des morgens om 3 uur; in correspondentie met den derden Spoortrein van *Arnhem* naar *Utrecht*, *Amsterdam*, *Haarlem*, *Leiden* en *'s Gravenhage.*

Waterhoogte te Arnhem.

Den 19 Mei 2 El 8 Palm 2 Duim: gew. 3 D. gev. 0 D.

Te Arnhem, bij C. A. THIEME, Boekdrukker.